

Врабче и мишка.

Било есень. Хамбарътъ билъ пълень съ храна. Мишките си били направили кжщички между курузенитѣ кочани и до насита си похапвали вкусни мамулени или житни зрънца. Често тѣ си правѣли хора и пѣли весели пѣсни.

Хитрото врабче, Сивчо, отъ страна, тамъ наблизо, слушало мишитѣ пѣсни, гледало игритѣ имъ и отъ сърце имъ завиждало. Еднажъ то срѣщнало младата мишка Гризанка, па ѝ казало:

— Слушай, мустакато Гризано, вие тамъ съ твоитѣ роднини съвсѣмъ го прѣкалихте; сасипахте сума храна . . .

— Това не е твоя работа, хвъркати Сивчо-пѣстрошийчо, отговорила мишката.

— Какъ смѣшъ тѣй да отговаряшъ? Не знаешъ ли, че хамбаритѣ сж наши т. е. на всички врабци? . . Нѣмашъ ли хаберъ, че ние си имаме и пазачи? Ей, сега ще викна Котаранъ-войвода, да ви прѣсне една по една . . .

— Разбирамъ . . . Хамбаритѣ сж ваши . . . Лошъ е и Котаранъ-войвода. . . Но ти си добъръ и милостивъ, Сивчо. Остави ни да си поживѣемъ, па искай отъ насъ награда, каквато ти душа желае.

